

Pugna al chavisme

Els EUA i Rússia es creuen retrets de guerra freda a les Nacions Unides

Pompeo demana posar fi a la màfia de Maduro i l'enviat rus l'acusa de colpista

FRANCESC PEIRÓN

Nova York. Corresponsal

Veneçuela és al segle XXI la Cuba de la dècada dels seixanta del segle passat.

Si bé va faltar un gest a l'estil de la puntada de Nikita Khrushxov, la tensió de la guerra freda es va reviure ahir a l'Organització de les Nacions Unides (ONU) amb la retòrica de confrontació entre els Estats Units i Rússia (amb el suport de la Xina) a costa de la greu crisi veneçolana.

Si Mike Pompeo, cap de la diplomàcia dels Estats Units, va demanar de donar suport al president interí Juan Guaidó –“no més excuses”– i posar fi a “l'il·legítim estat mafios”, l'ambaixador rus Vassili Nebenzia va acusar els EUA de “dissenyar un cop d'Estat” contra Nicolás Maduro.

La reunió del Consell de Seguretat va escenificar ahir la ruptura global que hi ha respecte al Govern de Caracas, sense que s'entreguin punts de confluència. Rússia i la Xina –“no interferim” i “defensem la sobirania i independència dels països”– van bloquejar l'intent dels EUA d'aprovar una resolució que reconegués el suport al president interí.

En el seu al·legat a favor del reconeixement del “nou govern democràtic” liderat per Guaidó, Pompeo va exigir a la resta de països fer un pas endavant. “Aquest és el moment perquè cada nació triï un costat. No més retards, no més jocs. O esteu amb les forces de la llibertat o esteu a la lliga de Maduro i la seva violència”, va remarcar.

El ministre d'Afers Exteriors de Veneçuela, Jorge Arreaza, ahir al Consell de Seguretat de l'ONU

Veneçuela contra Europa

El canceller veneçolà Jorge Arreaza va carregar en el Consell de Seguretat contra els EUA per “l'evident cop d'estat” i va qüestionar per què l'ONU no el condemna. Va acceptar que “els països satèl·lits” d'Amèrica segueixin Trump, però va lamentar que Europa caigui en

això. “D'on treuen que tenen potestat sobre un poble sobirà, per donar-nos un termini o ultimàtum?”, es va demanar. Va afegir que el president espanyol Sánchez és el que s'hauria de sotmetre a votació i que el francès Macron s'ha de preocupar per les armilles grogues.

Segons la visió del secretari d'Estat, “l'experiment socialista” dels dirigents veneçolans ha portat al col·lapse de l'economia, una vegada pròspera però que ara aboca els seus ciutadans a remenar les escombraries, les dones a la prostitució, a la diàspora massiva (han sortit més de tres milions, un 10% de la població) i els opositors a ingressar a la presó o morir.

“El règim de Maduro va fallar en les seves polítiques, l'opressió i la corrupció van robar aquell fu-

tur”, va insistir Pompeo. “No és una sorpresa que els que governen sense democràcia els seus països siguin els que intenten apuntalar Maduro mentre ell està en una situació desesperada”, va remarcar.

Va donar quatre noms –Rússia, la Xina, l'Iran i Síria– com a exemples de països que no respecten les normes internacionals que “cínicament reivindiquen”. En realitat, va matisar Pompeo, russos i xinesos només volen recuperar els diners que van invertir i que no van anar mai al poble, sinó “a les butxaques de Maduro, companys i benefactors”.

Des de l'altre punt de vista, Nebenzia va negar que aquesta crisi sigui una amenaça internacional i la va qualificar d'afer intern. L'ambaixador rus va denunciar

Pompeo demana suport per a Guaidó: “O esteu amb la llibertat o esteu a la lliga de Maduro i la seva violència”

“la ingerència flagrant” dels Estats Units, que la va comparar, entre altres exemples, a la implicació de Washington en l'enderrocament del president Allende a Xile. “No és gens nou, els Estats Units creuen que Sud-amèrica és el seu pati del darrere, que poden fer el que els doni la gana i al qual ningú més no pot entrar”, va afirmar.

Nebenzia va responsabilitzar del caos a l’“extremisme dels opositors a l'executiu legítimament elegit”, apel·lant a “la màxima confrontació”, inclosa “la creació artificial d'un govern paral·lel”. També va apressar a Pompeo a dir si utilitzarà la força militar.

En roda de premsa a la sortida, Pompeo li va respondre: “No especularé o faré hipòtesi sobre quin serà el pròxim pas”.

Entre la tragèdia i la farsa

Anna Ayuso

els últims esdeveniments a Veneçuela han portat, en menys de dues setmanes, a la proclamació de dos presidents, tots dos emparant-se amb la Constitució bolivariana i dividint els veneçolans i la comunitat internacional a favor d'un o altre amb arguments contraposats.

Nicolás Maduro va jurar la seva presidència el 10 de gener passat, segons el calendari fixat constitucionalment, però no davant l'Assemblea Nacional (AN) com ordinàriament correspondria, ja que aquesta, de majoria opositora va ser inhabilitada pel Tribunal Suprem de Justícia (TSJ). Aquest últim es va encarregar de proclamar-lo; tanmateix, va ser l'Assemblea Nacional Constituent –creada per Maduro uns mesos abans per supplantar l'AN sense

base constitucional–, qui va convocar eleccions presidencials el 20 de maig del 2018 en les quals Maduro va sortir vencedor amb poc més de sis milions de vots d'un padró electoral de més de vint milions.

Després de diversos intents fallits de negociació, la major part de l'oposició i de la població va boicotejar les eleccions presidencials, no només per la convocatòria irregular, sinó perquè no es van garantir tres condicions que exigien per garantir la seva netedat: llibertat de presos polítics, aixecament a la inhabilitació de partits i candidats de l'oposició, i presència d'observadors internacionals imparcials.

Com a conseqüència d'això, l'oposició no va reconèixer els resultats, que tampoc no van ser avalats per organismes oficials com l'Organització d'Estats Americans (OEA), la Unió Europea (UE) i la majoria de països del continent americà, especialment els del Grup de Lima, creat per fer seguiment de la crisi veneçolana.

El jove president de l'AN Juan Guaidó, escollit el 5 de gener, va sorprendre el govern el 23 de gener proclamant-se president interí de la República davant el que qualifica d'“usurpador”. Guaidó es basa en la Constitució al·legant que, davant l'absència de president legítim, en determinats supòsits l'article 233 de la Constitució encarrega al president de l'AN convocar eleccions lliures.

Encara més, l'AN invoca l'usitat article 350 de la Constitució veneçolana, que autoritza el poble a rebel·lar-se contra qualsevol “legislació o autoritat que contrariï els valors, principis i garanties democràtics o menyscabi els drets humans”. Així, l'autoproclamació de Guaidó en primera persona realitzada a la plaça pública va ser seguida, com a corifeu, per un jurament coral en plural dels assistents a l'acte. La resposta de Maduro va ser la d'acusar de colpista, titella i lacai dels Estats Units l'autoproclamat president interí, envoltant-se del cor estatista dels alts magistrats

del TSJ i de la cúpula de les forces armades.

Al cap de poques hores la comunitat internacional es va dividir entre els que reconeixien la legitimitat de Guaidó (Estats Units i la majoria de l'OEA), els

La unitat o fractura dels dos blocs a Veneçuela dirà si estem davant el final d'una tragèdia

que el repudiaven com a colpista (Xina, Rússia, Turquia, Nicaragua o Bolívia), els que demanaven negociacions (Mèxic i Uruguai) i els que advoquen pel restabliment dels poders de l'AN i la celebració d'eleccions netes (la majoria dels països de la UE). Maduro accepta negociacions sempre que siguin per mantenir-se en el poder, l'oposició diu que només s'asseurà a negociar per a l'esta-

bliment d'un govern provisional que convoqui unes eleccions presidencials monitorades internacionalment.

Mentrestant, Guaidó anuncia una imminent arribada d'ajuda humanitària exterior (més de 20.000 milions de dòlars) i la confiscació dels actius a l'estranger dels alts funcionaris acusats de corrupció que han estat objecte de sancions internacionals i promet amnistia als que donin suport a la transició. Aquests ingredients sumats a la mobilització social són els seus principals aliats. Tanmateix, avui dia no disposa del control de l'aparell de l'Estat que té Maduro.

Els propers dies es veurà l'abast dels suports de l'un i de l'altre, i la unitat o la fractura en els blocs determinarà si estem davant del final d'una tragèdia o davant un episodi més d'una farsa. Mentrestant, el poble veneçolà es troba immers en la seva tragèdia quotidiana, que ha forçat més de tres milions a l'èxode amb l'esperança d'un futur millor.